

IK HEB DE KUBUS OPEN GEKREGEN!

Krak, krak, krak.

Het klinkt als een tandwiel.

‘Ik ben een berichtenkubus.’

Boink.

Dat kan niet waar zijn! Een kubus die praat. Van schrik heb ik hem op de grond laten vallen. Maar hij is niet kapot, want hij praat verder.

‘De Broederschap van de Sleutel heeft een bericht voor je achtergelaten: om geen hoofdpijn te krijgen moet je via de uitgang naar buiten en niet via de ingang.’

O, ja? Je gaat dus niet door dezelfde deur naar buiten als naar binnen? Dat was nooit bij me opgekomen; in echte huizen zit meestal maar één deur.

Ik kijk naar het gedachtehuisje van Valk, het enorme witte kasteel, en bedenk dat het wel heel moeilijk moet zijn om daarbinnen iets te vinden. Maar ik ga op zoek naar de uitgang, om drie redenen:

Eén: Zodat ze vergeten hoe erg ik schrok van die stomme berichtenkubus. Ik geloof dat er hier en daar wel iemand was die zijn lachen amper kon inhouden.

Twee: Omdat ik dan geen hoofdpijn krijg als ik weer naar buiten ga, en dat lijkt me geweldig.

Drie: Omdat ze me, als ik hem niet vind, misschien wel niet toelaten tot de broederschap, en ik moet toegeven dat mijn nieuwsgierigheid gewekt is.

Lid zijn van zo’n club lijkt me wel wat. Ik heb minder vrienden dan de meeste mensen.

Dat weet ik omdat ik niet gek ben, en omdat mijn oom soms zegt dat ik, als ik wil, best een vriendin mee naar huis mag nemen om te

komen eten of om een film te kijken in het weekend. Ik weet dat hij zich zorgen maakt. Mijn oom kan niets verborgen houden. Hij is de liefste oom van de wereld.

Vrienden maken is niet zo gemakkelijk, toch? Ze merken het meteen als iets aan jou anders is en dan vragen ze ernaar. Dat is logisch, dat zou ik ook doen. En ik ga ze niet vertellen dat ik soms iemands hoofd binnenga... Ik heb liever dat ze denken dat ik niet zo sociaal ben.

Ik heb al verteld dat Lily nog het meest in de buurt komt van zoiets als een beste vriendin. Zij vraagt me soms wat er is, maar ik geef dan geen antwoord, en dat lijkt haar niet uit te maken. We gaan samen met de bus naar school en dat soort dingen. Als we de kans krijgen, zitten we naast elkaar in de klas of in de kantine. Niet altijd, maar wel vaak.

Ik weet niet of ik het ooit aan haar of iemand anders vertel. Ze zeggen dat geliefden elkaar alles vertellen, toch? Ik weet niet wat ik ervan moet denken. Ik denk dat ik nooit een vriendje zal hebben. Mijn oom is single en hij lijkt gelukkig.

Ik kijk naar het enorme kasteel van Valk en aarzel niet.

'Oké, dan. Waar wachten we nog op? Laten we het huis binnengaan en de andere deur vinden.'

Ik weet dat dat niet erg aardig klonk. Tja, soms ben ik niet zo aardig.

ZANDKORRELS

Valk gaat voor mij uit naar binnen en ik loop achter hem aan. Het kasteel is te gek. Te wit naar mijn smaak, maar te gek. Ook hier ruikt het naar vochtige aarde. Ik ben dol op die geur. De muren hebben geen hoeken. Ze zijn rond en worden naar boven toe steeds breder tot waar je het dak niet meer kunt zien. Ik hoor Slang snuiven achter mijn rug. Ik kan maar beter in actie komen, anders vliegt ze me nog naar mijn keel.

Ik kijk haar niet zo vriendelijk aan.

Dat kind werkt me op mijn zenuwen.

Valk gaat voorop, dan volg ik en vervolgens komen de anderen. We gaan een enorme ruimte binnen. Het lijkt er koud omdat alles wit is, maar het is precies het tegenovergestelde. Het lijkt wel of de zon op de wanden weerkaatst en ons verwarmt. Het is er gezellig en ik voel me er veilig. Achter de deur staat een witte schoenenkast, die nauwelijks te onderscheiden is tegen de witte muur. Ik weet zeker dat het zijn geheimenkast is.

Er staan alleen een tafel en zes stoelen. Oké, een tafel, zes stoelen en een enorme witte zandloper. Ik kijk naar Valk. Ik voel de blikken van Zwaan en Cheeta achter mijn rug. Ik heb er niets van gemerkt maar het lijkt erop dat ze Slang buiten op wacht hebben gezet.

Dat verontrust me. Het verontrust me dat er bij iedere stap die we zetten iemand op wacht moet staan. Waar zijn ze zo bang voor? We gaan toch niets verkeerd doen? Ik tenminste niet en ik zal ervoor zorgen dat de anderen dat ook niet zullen doen.

Ik probeer mezelf te kalmeren.

'Waarvoor dient die grote zandloper?'

Nu geeft Valk antwoord. Eindelijk praat er iemand anders dan Zwaan. Hij heeft een schelle stem voor zo'n groot lichaam. Als ik me had afgevraagd wat voor stem Valk zou hebben, had ik me iets heel anders voorgesteld. Hij heeft een stem die eerder bij een oude man past, een heel oude man, zoals de man die tegenover ons woont. En ik weet wel zeker dat Valk geen oude man is.

'In de gedachtewereld verstrikt de tijd veel sneller dan in de echte wereld, Lia. Tien minuten in de gedachtewereld staat gelijk aan één minuut in de echte wereld. Snap je?'

Natuurlijk! Daarom is alles nog hetzelfde als ik terugkeer naar de echte wereld nadat ik in iemands hoofd ben geweest.

We gaan in een kringetje rond de zandloper zitten.

Volgens Valk mag ik nooit langer dan een uur in een gedachtehuisje blijven. Dat is heel belangrijk. Anders kan ik nooit meer terug naar de echte wereld en blijf ik achter tussen de herinneringen van degene in wiens hoofd ik ben.

Valk vertelt verder:

'In het gunstigste geval tenminste. Als je niet meer weg kunt uit het hoofd van een quantum...'

Quan... wat? Dat moet ik in het woordenboek opzoeken.

Zwaan geeft een teken dat hij zijn mond moet houden. Dat zag ik. Ik pik dat soort dingen altijd op. Ik wil vragen wat dat zijn en wat er zou kunnen gebeuren. Maar ik zie dat dit niet het juiste moment is, en ik heb daar een goede neus voor, dat zei ik al.

Ik zet het in gedachten op mijn lijstje.

Kort samengevat:

Eén: Tien minuten in iemands hoofd staat gelijk aan één minuut in de echte wereld.

Twee: Als ik langer dan een uur gedachtetijd in iemands hoofd blijf, verdwijnt ik voor altijd tussen zijn of haar herinneringen.

Drie: Er zijn ook quantumtypes. Geen idee wie dat zijn, maar ze deugen niet.

Akelig, het is allemaal behoorlijk akelig. Waar ben ik in terechtgekomen? Ik stel me voor hoe mijn oom overal in de buurt foto's van mij ophangt met de tekst 'vermist'. Ik krijg het al koud als ik eraan denk.

'Oké, jongens, begrepen, de tijd vliegt. Kom op dan, laten we op zoek gaan naar de uitgang, toch? Ik heb geen zin om een van jouw herinneringen te worden, Valk. Daar bedoel ik verder niets mee.'

De verbaasde blik op het gezicht van Valk is onbetaalbaar. Hij spert zijn ogen zo ver open dat ze bijna uit zijn masker springen.

Ik ben opgegroeid in een buurt waar je juist een grote mond opzette als je bang was. We zijn pas een jaar geleden verhuisd en in deze, betere, buurt komen wonen. Mijn oom wilde dat ik naar dezelfde middelbare school zou gaan als waar hij en mijn ouders naartoe gingen. Daar zal hij wel zijn redenen voor hebben.

'Rustig aan, Lia. Als je ergens met Valk bent, heb je meer tijd.'

Nu ben ik degene die een verbaasd gezicht trekt. Maar hebben ze niet net het tegenovergestelde beweerd? Terwijl Zwaan dat zegt, kijkt Valk naar de zandloper die op tafel staat en meteen loopt het zand veel langzamer door. Hé, dat is te gek! Ze zijn een beetje freaky, maar toch mag ik hen wel!

'Ieder van ons heeft een speciale gave. Die van Valk is het veranderen van de gedachtetijd. Hij kan er niet alleen voor zorgen dat die veel langzamer gaat, maar ook dat hij sneller gaat. Niet veel hoor, een beetje maar, maar wel genoeg om een binnendringer voor de gek te houden en ervoor te zorgen dat hij voor altijd vast komt te zitten.'

'Maar hoe weet ik dan hoeveel tijd er in werkelijkheid is verstreken?'

Er verschijnt een nieuw model horloge met stopwatch en een alarmfunctie aan mijn pols.

Knipoogde Cheeta nou net naar me? Ja, die stomme deuropener knipoogde naar me. Misschien denkt hij wel dat er niemand beter is dan hij omdat hij een cheetamasker draagt. Ik kijk op mijn nieuwe horloge en zie dat de tijd vertraagt of versnelt als Valk dat wil.

Oké, dit was dus de les voor vandaag. Nu eens laten zien wat ik geleerd heb en wegwezen voordat de tijd om is.

'Let op mijn woorden als je eruit wilt, Lia.'

En dat doe ik.

'Als je de uitgang vindt, onthoud dan: als je de zandlopers omdraait en een minuut wacht, krijg je de sleutel.'

'Wat?'

Maar ik krijg geen antwoord. Plotseling zijn ze allemaal verdwenen. Ik hoor alleen Zwaan nog zeggen dat ze buiten op me wachten. Ik blijf teleurgesteld achter.

Ik baal ervan dat ze me alleen hebben gelaten. Ik kijk op mijn horloge, nog veertig minuten. Opschieten.

Normaal gesproken ging ik naar buiten door de deur waardoor ik was binnengekomen en kwam ik met een vreselijke hoofdpijn terug in de echte wereld.

Maar, volgens de berichtenkubus, die ongetwijfeld ook is verdwenen, is er ergens in dit kasteel ook een uitgang.

Ik hoef hem alleen maar te vinden en het raadsel op te lossen, dan gaat hij open.

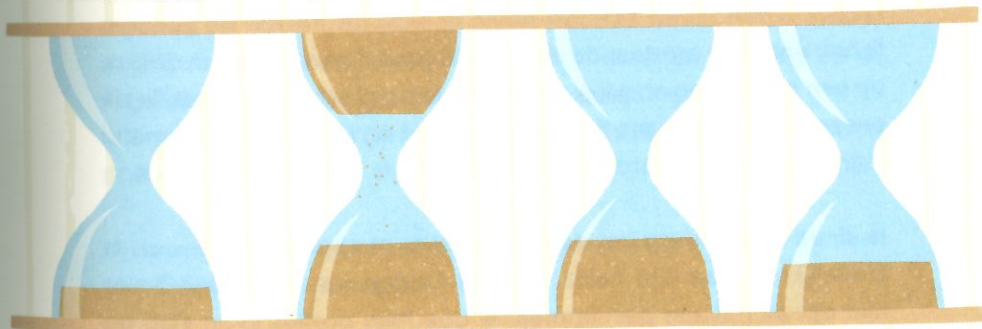
Ik heb kippenvel, ik geef het toe. Maar vandaag wil ik hieruit komen zonder hoofdpijn. Dus ik herhaal de woorden van Valk voor het geval ik ze straks nodig heb: 'Als je de zandlopers omdraait en een minuut wacht, krijg je de sleutel'.

2
minuten

10
minuten

5
minuten

3
minuten

Draai de zandloperpagina om, trek een minuut af van de minuten die nog boven in de zandlopers zitten en tel alle getallen bij elkaar op.

